

LA VALORACIÓ OBJECTIVA DE L'ARQUITECTURA

L'arquitectura es pot considerar com l'art de construir els edificis "pràctics" i "útils". Allò difícil aquí és precisar els límits d'allò "pràctic" i d'allò "útil". Si interpretem l'ús en sentit molt ampli, des de "utilitari per alguna cosa física, material, immediata i mesurable" fins a "simbòlic, metafísic, espiritual, estètic i decoratiu", el repertori de l'arquitectura s'amplia considerablement. I encara més si acceptem que cada cas pot tenir requeriments diferents.

Per altra banda, les aproximacions a l'arquitectura també poden ser múltiples. La tipologia d'en Carles Martí o l'isotropia de l'Ignacio Paricio, encara que parcials, són aspectes rellevants que augmenten el coneixement i ajuden a millorar, com també ho podrien ser el recorregut de les càrregues o l'il·luminació.

Hi ha qui rebutja l'expressió, la creació, la moda i l'estil i no entenc perquè. No poden (han de) formar part de l'arquitectura? A més, l'usuari els demana i s'integren al context i la cultura. Fins i tot, hi ha històries de l'arquitectura que són històries dels estils arquitectònics. I estem d'acord que ni l'estil ni la moda garantitzen la qualitat.

Per què no agraden els aspectes subjectius? És com si no es volgués tenir en compte el que no es pot objectivar. Penso que també forma part de l'arquitectura i que amb experiència i sensibilitat es pot arribar a conèixer, o si més no, identificar encara que l'explicació no sigui aparent.

En Picasso es podia permetre el luxe de dir "Yo no busco, encuentro" perquè, com que s'havia passat la vida buscant, va arribar un moment que només trobava. No és que ho tragués del no res, no és que la forma fos gratuïta i arbitrària, la treia de gran part de la seva vida dedicada al dibuix i a la pintura.

Anàlogament, els arquitectes aparentment formalistes poden haver investigat anteriorment unes formes en edificis anteriors propis o aliens.

Les sensacions de l'usuari, que poden ser decisives per la satisfacció, són molt difícils de reglamentar. Amb experiència (o provant-ho) es poden arribar a conèixer situacions, disposicions o mecanismes que produeixen sensacions determinades i utilitzar-los quan interressi. A més, l'ambigüitat, l'equívoc, l'indefinició o l'interpretació múltiple formen part de l'univers sensorial i cognoscitiu.

Allò objectivable és una part de l'arquitectura (i de la realitat) N'hi ha d'altres que no ho són. Aquí hi pot haver una diferència entre arquitectura i construcció. L'enginyer resol els problemes que es poden quantificar. Un enginyer alemany em deia "quan no hi ha norma, no sé com fer-m'ho" Em vaig quedar perplex. A Espanya les normes ens toquen els collons.

La valoració objectiva de l'arquitectura no és possible. Només hi poden haver aproximacions, perquè la raó o raons pràctiques que serien els criteris suposadament objectius per realitzar-la tampoc ho són.